

In het Liegend Konijn van april 2021 is de zevendelige gedichtencyclus 'Zerewind' opgenomen. Hieronder treft u de volledige reeks.

Zerewind (voor *Loek van Beers*)

*De engel Zerewind bespringt mij
Ongelooflijk gemeen. Hemel
Spring niet zo hard,
Beest van een jongen, hoogopgeschoten
Bloem*

Jean Cocteau/vert. Theo Festen

1.

Zerewind hoort hier niet. De hibiscusvlinder tolt in het rond,
Zijn bruid klemvast in de moderne toren, zijn kinderen
Bastaardsatijnen motten die uit een camera zijn ontsnapt.
Een stofwolk, een monstrueus insect, aangereden door
Een sportwagen vol luidruchtige jongeren.
Zerewind wacht tot ook zijn ontregeling sterft.

Terwijl hij langzaam vernevelt onderft Zerewind eenieder
Die hij voor zijn ondergang verantwoordelijk acht.

De meester van de gevleugelde duivel.

De meester van de maansikkel en de verstoten vrouw.

De meester van de jakobsschelp en de hermafrodit.

De meester van de egel en de zeeschildpad.

Roerloos zijn zilverwitte vleugels.

De wereld daar wapperend achter.

2.

Als onderdeel van zijn onderzoek naar de inslag
Van een dodenschip op de rivierbodem
Scheurde Zerewind lichamen uit oude tekeningen,
Die hij boven aan het vel liet drijven.
Sommige lichamen droegen, net als Zerewind
Zilverwitte vleugels, andere droegen wapens
Weer andere stukken touw en klophamers.
Zij die niets droegen dreven weg in zacht pastel.

In zijn atelier in Hotel Orfila stonden zes smeltkroezen
Van dun porselein. Drie glansfluwelen paardenhoofden,
Een lauwertak, een bos sparrentwijgen en een torenbel
Waaruit een weelde aan bloemen stroomde.
De laatste dagen stonden in het teken
Van het experiment van Pettenkofer,
Dat vastloopt zodra Zerewind zijn geheim verraad.

Als men ergens in slaagt, als men werkelijk iets ontdekt,
Dan boezemt men de ander angst in. Een doorbraak in een muis
Is echter nog geen doorbraak in een mens.

Het kindermisje werd ziek – haar voortanden vielen eruit.
Zerewind kocht voor haar een gitaar in de vorm van een Donauboot.
Het hotelraam was halfopen. Buiten beet een wezel de eenden dood.

3.

Zerewind zette zijn werken volgens een doorleefd systeem op
En zong iedere schets eerst zorgvuldig met ons door.
Ons offer een gespleten geest. Weense rijschool vol graftombes.

Treurig waren we, maar wijs. Midden in de oorlogswinter van
Dit kabouterdorp tekenden we dunne koppoters die hun hoofd
Zo laag mogelijk houden. We kaptten de bomen als ons landschap
Niet meer op dat van Constable leek, we doken zonder zuurstof
En beten de vissen net zolang tussen de ogen totdat ze wit zagen.

We noemden het:

*Drie vlinders en een verlaten vrouw
In een landschap van paddenstoelen,*

of, erger nog,

Doodsklok, dagpauwoog en luchtballon.

We leven er inmiddels niet meer van. We creperen eraan.

4.

Vaders Babylonische kachelpijp en zijn eigen, hoog opgesnoerde soutane.
Het geluid van moeders bomvolle kotterkarretje dat over de metalen keien
Van de kade ratelde. Toen hij eenmaal hun gezichten was verloren,
Toen hij nergens meer leesbare gedachten vond, groeide de angst
Dat de ramen te hoog waren. Dat het allemaal, ergens, ophield te bestaan.

Maar goed, geen nood – de classificatie van Denis & Schiffermüller
Was vruchtbaar gebleken. Zerewind leerde te slapen tijdens de rondgang,
Hoe het geld uit zijn maag te lepelen en ver kon blijven van het felle licht.

Zo'n gedoemd kind moet je zo ver mogelijk van je afblazen.
Pas nu, na de noodcurve, na de paardenworst en de kophaasjes,
Oogst hij, bedekt, hun spijt.

Laat hem de tijd, boerenduin. Slik de leugen door. Biecht.

5.

Het was een oude jeuk die Zerewind tot galvanisch baden dwong.
Zijn leven lang droeg hij een geheim, vertrouwd als een fysieke mogelijkheid.
Al zijn werken waren niets meer dan pogingen om dat geheim te verklaren,
Zonder het te verraden.

Hij woonde in zijn verteren en koos voor woorden die nooit hadden
Afgesproken elkaar te ontmoeten - herberg en zeeschildpad
Klophamer en doodsklok. De kamer van de hermafrodit.
Het hermetisch afgesloten atelier van Zerewind zelf.

Zerewind. Liever dronken dan onze gedaante –
Van top tot teen een leugen. Stinkend beest
Dat afgemaakt moet worden. Gevallen zoon
Van het ochtendlicht. Grauwe engel.
Grillig dieptepunt der evolutionaire bemoeienis.
Ondier dat wereldhistorie maakt.

Het pluis van zijn vleugels zakt langzaam in een wijnglas.
We omarmen het als een geschenk.
Een somber en eentonig verlangen.

6.

Ondanks het gebruik van Heidebrem en Zwaluwkruid,
Was er iets niet goed gegaan met de hechting.
Nutteloze engel. Schönggeist. Vlinders zijn dom –
Ze zouden hun eigen dichters moeten hebben.

De werken van Zerewind dienden blijvend zijn avonturen in het gelaat
Van het hoornvee te kerven. Het moest hen ten val brengen of redden.
Een horizontale val in een zweefpak leverde slechts kurken vleugels op.

Op zijn laatste dag goot hij de oranje-gele melk
Van het Gouwe Stinkkruid over een natte lijmlaag
Van gekookte konijnenbotten. Dreigend sprak hij:

Vul het gat in uw hoofd maar eens met deze horror:
De dood van boven en de dood van onder waart
Met een brein in het hoofd en een brein in de hand
Door de straat op zoek naar uw huis
Om daar alle draden uit de muur te trekken.

7.

Zerewind ligt in de kapel van Zeugma, opgebaard tussen visnetten,
Muntbladeren en irisboeketten. Om zijn hoofd zwermen ijsvogels,
Bijeneters en bonte tulpen die aan het mozaïekvirus lijden.

Het eerste woord, een zware mannenmoeder, memoreert hoe Zerewind
Het management van een stierenvechter op zich nam, puur uit verlangen
Dat deze zich met zijn onbeholpen vleugels zou verenigen.
Hoe zijn verenkleed de koortsdroom van iedere jonge vrouw aanwakkerde.
Hoe hij met zijn klauwen paarden en bloemen in ijskasten en piano's kraste.
Hoe hij de muren van zijn huis met wuivende slaolielijnen en ingeblazen
Pastel tot stilzwijgen bracht. Hoe hij die stilte weer verbrak met glazuurwerk
Van kleislib en metaaloxides.

Het tweede woord, een zwarte slaapwandelaarster, hemelt
De werken van Zerewind op. Oneindig, onuitblusbaar en onbereikbaar.
Werken die sneller rennen dan de schoonheid, sneller dan de betekenis.
Die de betekenis uitdagen bij te blijven, maar door de schoonheid
Worden ingehaald.

Het derde woord, een oude kalldrager, schrijdt in een wolk
Van Neotropische blauwtjes met het hoofd van Zerewind naar buiten.
Hij zingt in een taal vol paradoxale tamtam. Wild en geraffineerd –
Een mengsel van ochtendstond en zonsondergang.

Wij, rouwstoet van engelen en zee-egelvekopers, van
Dierenmuzikanten, schijnheilige vissen, vrolijke demonen
Rouwdragende feeën, triomfantelijke en verslagen beenderen,
Wij volgen stilstaand, lopend, roffelend met onze voeten.

*De dood van de engel Zerewind
Was de dood van de engel, de dood
Zerewind was een engelen-dood,
Een engel-Zerewind-dood**

Jean Cocteau/vert. Theo Festen

